

บันทึก

เรื่อง การสั่งราชการลงวันหยุดราชการ

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารได้แจ้งไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยหนังสือ ที่ ๔๖๖๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ความว่า มีคนสงสัยว่าการสั่งงานลงวันที่หยุดราชการนั้น จะไม่มีอำนาจทำได้และเป็นโมฆะ ท่านนายกรัฐมนตรีจึงใคร่ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเสนอความเห็น กับขอให้พิจารณาร่างคำสั่งให้การสั่งงานสั่งได้ทุกวันทุกเวลาและให้เป็นอันใช้ราชการได้เสมอด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า วันหยุดราชการนั้นไม่ว่าจะเนื่องมาจากเหตุประการใด จะเป็นการหยุดเพื่อเป็นที่ระลึกในวันนักขัตฤกษ์ หยุดในวันสำคัญทางศาสนาเพื่อให้ข้าราชการได้ปฏิบัติศาสนกิจ หยุดเพื่อการพักผ่อนหรือเพื่อประการอื่นๆ ก็ตาม การหยุดย่อมไม่กระทบกระเทือนถึงอำนาจในตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่ผู้ดำรงตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายอย่างใดก็ยังคงดำรงตำแหน่งและมีอำนาจหน้าที่นั้น ๆ อยู่ ไม่ได้หยุดหรือระงับไปตามวันหยุดนั้นด้วยพิจารณาในทางตรงข้ามจะเห็นว่า ในกรณีจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามอำนาจและหน้าที่ของตนในวันหยุดราชการ เช่น การออกหมายจับในกรณีรีบด่วน หรือการสั่งการเพื่อระงับภัยพิบัติสาธารณะของนายอำเภอเป็นต้น การงดเว้นการปฏิบัติการเช่นนี้โดยถือเหตุว่าเป็นวันหยุดราชการกลับจะเป็นการกระทำที่ไม่ชอบเสียอีก

กฎหมายที่บัญญัติไว้เกี่ยวกับวันหยุดราชการก็มีอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๖๑ - ๑๖๒^๑ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๕^๒ ซึ่งก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดนัยระยะเวลา และการนั่งพิจารณาของศาลเท่านั้น มิได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงหรือระงับอำนาจการสั่งราชการในวันหยุดราชการแต่ประการใด

ส่งพร้อมหนังสือที่ ๓๘๗๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๙

^๑ มาตรา ๑๖๑ ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาเป็นวันหยุดซึ่งตามประเพณีงดเว้นการทำงาน ท่านให้นับวันที่เริ่มทำงานใหม่เข้าด้วย

มาตรา ๑๖๒ ในทางความ ในทางราชการ และในทางค้าขายนั้น วัน หมายความว่าเวลาทำการตามปกติ

^๒ มาตรา ๓๕ ถ้าประมวลกฎหมายนี้มีได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น การนั่งพิจารณาคดีที่ยื่นไว้ต่อศาลใดจะต้องกระทำในศาลนั้นในวันที่ศาลเปิดทำการและตามเวลาทำงานที่ศาลได้กำหนดไว้ แต่ในกรณีมีเหตุฉุกเฉินหรือเป็นการจำเป็น ศาลจะมีคำสั่งกำหนดการนั่งพิจารณา ณ สถานที่อื่นหรือในวันหยุดงานหรือในเวลาใด ๆ ก็ได้

อาศัยเหตุตั้งได้กล่าวมานี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่าการสั่งราชการใด ๆ ตามอำนาจหน้าที่โดยชอบของข้าราชการนั้น ผู้ใดจะยกเอาการที่ได้สั่งในวันหยุดราชการมาเป็นเหตุให้การสั่งราชการเสียไป หาได้ไม่

เมื่อได้วินิจฉัยตามนัยที่ได้กล่าวมาแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องยกร่างคำสั่งให้สั่งราชการในวันหยุดราชการได้แต่ประการใด

(ลงชื่อ) หยุด แสงอุทัย

(นายหยุด แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๒๖ ตุลาคม ๒๔๙๙